

NAŠE RODINNÉ STŘÍBRO

BLATNÁ

„Blatná, Blatná, ta je nám prd platná,“ pokřikovali jsme vždycky s mým mladším bráchou, když jsme na zadním sedadle auta mířili do tohoto jihočeského města. Těšení bylo velké. Dům se třemi ostrými štíty nás vítal svou vůní, která pamatovala již šest generací naší rodiny. Zahrada s vysokým smrkem stojícím jak strážce v rohu, keře obsypané červeným rybízem, záhonek s mrkvičkami, které se zásadně chroupaly rovnou vytažené z hlíny a omyté jen pod vodou z vrzající pumpy. Babička vždycky přichystaná s hostinou, za kterou by se dnes nemusely stydět ani ty nejlepší restaurace.

Blatná byla pro celou naši rodinu přístavem. Připlouvali jsme tam rádi všichni. Většina rodiny z Česka, a o to raději pak po roce '89 všichni ti, které předtím jejich přesvědčení donutilo odsud na mnoho desítek let odejít.

Těšili jsme se na koupání v ledovém lomu, na nebojácné daňky v zámeckém parku, na procházky podél vody, která tvoří kolem blatenského zámku typický prstenec. Taky na cukrárnu na náměstí a na mraky hub v okolních lesích. A na povídání a malování a zpívání.

Naše rodinné stříbro se nedá uchopit. Nemáme ho vystavené doma, ani zakopané na zahradě. Máme ho jednoduše v sobě. Je to Blatná a vše, co jsme v ní prožili. Moje babička, která byla pro mne tím hlavním blatenským poutem, mi říkala, že všechno krásné, co jí v životě potkalo, se stalo právě zde.

Před Vánocemi jsme se museli s babičkou rozloučit. Ale vím, že jí bude dobře. Přála si spojit se se zemí na blatenském svatém kopečku. Naše rodinné stříbro se tak zase o trochu víc zatřpytilo...

Petra Fajfrová
Síť pro rodinu

